

SOBRE LA NOVA LLEI EDUCACIO

N. de R. — Per falta d'espai no va poder publicar-se aquest article en el número del mes passat, tal com era la intenció del seu autor.

En el «Ronsana» corresponent al mes de Febrer hi ha un comentari sobre la Nova Llei d'Educació. En llegir-lo vaig quedar bastant sorprès. Es parla d'ella com si fos un mite, com una cosa tota grossa, com una Redempció.

Les paraules que es fan servir per a qualificar-la i definir-la, en algun lloc, les trobo un xic exagerades, i fins potser, un xic errònies.

És cert que aquesta Llei resta bastant ignorada de tots. El nom gairebé tothom el sap i gairebé tothom n'ha sentit a parlar. Però el que no sap gairebé ningú és el que diu. I també hi ha qui l'ha criticada i jutjada sense conèixer-la.

Tal como ens la mostra en M. E. i P., aquesta llei és d'una magnitud i importància extraordinàries. Però el que no ens mostra és tot l'enrenou que aquesta llei ha mogut aquí a Espanya, principalment al sector estudiantil, i que, per contra del que diuen els diaris no fou acceptada amb un «clamoroso entusiasmo popular». Arreu hi ha hagut manifestacions, vagues, protestes, etc., i tots aquells que l'han llegida i meditada una mica, han pogut veure que, efectivament, com veurem després, aquesta llei té quelcom de CLASSISTA i DISCRIMINATORI.

Jo no nego absolutament la validesa de la Nova Llei d'Educació. Però crec que en una societat on s'hi donen certs símptomes de classisme i de discriminació, i hi ha voluntat per a arreglar-ho, no és pas dictant una llei com es soluciona el problema. Tots els esforços esmerçats es projecten en el buit si no es plantegen els problemes des de la base. S'ha d'anar, també, en conjunt.

Tornant a la Nova Llei d'Educació: cronològicament, als primers que afecta aquesta llei, són aquells que estan compresos en l'edat preescolar: és a dir, tots els que tenen menys de sis anys (vegeu Ronsana n.º 32 - Setembre 1971 - article Josep Valls). L'ensenyament preescolar no és ni obligatori ni gratuït. Això vol dir que qui l'haurà rebut correspondrà a una classe social bastant determinada.

Als sis anys comença l'Ensenyament General Bàsic (E. G. B.). Aquest és, almenys en teoria, obligatori i gratuït. Tant pels que han rebut l'educació preescolar com pels que no. Aquests arribaran amb desigualtat de condicions: estaran en un nivell més baix. L'E. G. B. té una durada de vuit anys (dividit en dos cicles) i no es pot repetir mai curs. Cada any se salta al curs superior, malgrat s'arrossegui o no alguna cosa.

Acabada l'E. G. B. els alumnes es poden trobar amb dues coses: que «aprovin» o bé que «no aprovin». Als primers

se'ls hi dóna el títol de Graduat Escolar i tenen ple dret de fer el Batxillerat; poden entrar també, si ho desitgen i no simultàniament al Batxillerat, a les escoles de Formació Professional de primer grau. Els segons reben el Certificat d'Escolaritat, amb només el dret d'entrar als centres de Formació Professional de primer grau.

Després de l'E. G. B., no per a tothom, ve el B. U. P. (Batxillerat Unificat i Polivalent). Acabat el B. U. P. es concedirà el títol de Batxiller que habilitarà per a entrar a la Formació Professional de segon grau i permetrà seguir el Curs d'Orientació Universitària (C. O. U.). (Així com en finalitzar l'E. G. B., la Llei diu de forma taxativa els camins a seguir per a les dues possibilitats que es presentin, de l'acabament del B. U. P., que és un fet paral·lel, no en diu més que l'anterior). Aquest nivell no és pas gratuït la qual cosa vol dir que no pas tothom el podrà fer.

Només qui hagi superat el C. O. U. podrà entrar a la Universitat. Aquests hi passen directament i només se'ls hi fa un examen d'ingrés en el cas excepcional que aquella no tingui prou places a disposició. I això passa sempre. També es fan uns tests una mica sospitosos. De tota manera hi ha una realitat imminent, i és que els que ara fem C. O. U. no sabem pas què ens faran fer. Un cop ja ets dins de la Universitat et divideixen la carrera en tres parts o cicles. Al final de cada cicle es va quedant una quanta gent. El primer cicle consta de tres anys (i segons a quines facultats el primer curs és selectiu), i per a poder passar al segon cicle, actualment s'ha de treure un promig total mínim de set. Els que no arriben a treure aquest promig, evidentment no passen al segon cicle, reben el títol de Diplomata amb dret de donar classes només a l'E. G. B., i amb uns sous relativament baixos. Els qui són al segon cicle poden passar després al tercer cicle, que és el que se'n diu també Doctorat. Evidentment, els qui han acabat el tercer cicle, és a dir, els qui ho han fet TOT, són una gent molt selecta: els més bons minyons, els més estudiosos, els que al cap només hi tenen l'estudi.

A tot això potser cal afegir-hi que en els nivells inferiors al C. O. U., en preparar els programes, en certes matèries, es farà en funció del sexe. També s'ha de recordar que l'antic batxillerat en els instituts era gairebé totalment gratuït, i que ara el B. U. P. no és gratuït ni als instituts.

Amb aquestes paraules he intentat deixar clars els punts de la Nova Llei d'Educació que, per mi, en M. E. i P. no hi deixava. Per altra banda pot ser un servei informatiu al poble, perquè, naturalment, no deixa d'afectar-li aquest problema.

Per acabar, també us aconsello que llegiu i mediteu la Nova Llei d'Educació. A part de ser bastant econòmica, si voleu, i me la torneu, jo us la puc deixar. Entre moltes coses veureu que la teoria de la relativitat també hi entra: els articles són força elàstics.

Josep Margenat i Escobairó

MERCERIA

PERFUMERIA

GENEROS DE INFANTIL

OBJETOS DE REGALO

PAPELERIA

JUGUETES

G E M A